Frans en Dick gaan uit fietsen

Broek op Langedijk – Rome

16 april tot 22 mei 2010

Dick Huijssoon, Broek op Langedijk. 30 mei 2010

Van Broek op Langedijk (BOL) naar Rome per fiets.

Eindelijk. Vandaag is de dag. Na weken van milde voorbereiding en opbouwende spanning zijn we vertrokken voor de 2200 km naar Rome.

De vrouwen laten ons met verschillend enthousiasme en bezorgdheid los. We hebben de nodige trainingskilometers in de benen, de zeemlederen stukken in onze broeken hebben zich inmiddels wat gevoegd naar de bodems van onze mannelijke lijven.

Mijn nieuwe harde zadel geeft me nog enige pijn , dus uit voorzorg worden de veronderstelde slijtplekken ingevet met het onvolprezen , maar o zo oude zalfje van buurvrouw Edith.

Per fiets langs de Hans Reitsma route : een veelbezongen traject door de mooie en veelzijdige natuur en cultuur van Europa. We hebben ons écht voorbereid en onze uitmonstering demonstreert dat op luide toon. De zeemleren broeken, reeds vermeld, fietshelmen, dempende vingerloze handschoentjes, speciale thermoshirts, windstoppers, overschoenen, regenjacks, zonnebrillen, regenvoorschoten, boordcomputer…. Plus super zijtassen en stuurtas.

Waar is de tijd gebleven dat je dit gewoon deed op zo'n zwartgemoffeld stalen ros met terugtraprem ? Met een canvas zijtasje, in een trenchcoat en met je kantoor brogues aan je voeten. Onze Gazelle Medeo's zijn goed ingereden, hebben 24 versnellingen in de aanbieding , hebben een grote beurt achter de rug en zijn – voor het geval dat – uitgerust met de nodige reserveonderdelen.De derailleurs klikken dat het een lieve lust is.

16 april, Lage Vuursche.

We rijden deze eerste dag onder heel gunstige omstandigheden. Zon op de kop en wind in de rug. Mooi Hollands fris lenteweer. Een natuur die nog geeuwt van de winter en juist aan het ontwaken is van de lange vorstperioden .

Fraaie polders in onze Kop van Noord Holland, de plassen bij Ankeveen, de heide bij Crailo en de imposante beukenlanen naar Lage Vuursche. We hadden een heel goede start . De 105 km gingen ons eenvoudig af. Overmoed, beginnersgeluk ? Voor het eerst in tientallen jaren een wezel door het open veld zien rennen. Rode pels, de staart als een vlag achter hem aan springend. Zeldzaam.

Wij vinden dat je een reis van 30 etappes iets speciaals moet meegeven. Gelet op onze voorkeur voor saaie eetpatronen en vaste favorieten , waaronder de dame blanche , besloten we dagelijks een blanke dame als toetje te bestellen. En deze te beoordelen op diverse relevante attributen en er een foto van te maken. We keuren op aspecten als smaak, chocolade kwaliteit, slagroom, presentatie, prijs-waarde en totaal oordeel. Er zijn er nu twee verorberd. Eentje thuis en eentje in LageVuursche.

Geen van beide gaat de trofee winnen. We weten dan nog niet dat het ons slechts vijf keer lukt om een dame blanche te bestellen en dat we uiteindelijk de wedstrijd opgeven en sindsdien naar een Eiskaffee of een gelateria lopen en een royaal hoorntje met twee smaken nemen. De Italianen winnen en wat mij betreft is het beste ijs dat van de pasticceria op de laatste stopplaats in Fiumincino Haven. Het stukje fietsen meer dan waard.

18 april, Asselt (L)

Al eens in Asselt geweest? Net boven Roermond zijn we aangeland bij Bed&Breudje, een B&B van Anette en John. Gezellig, heel gemoedelijk en we slapen vannacht onder een Herman Brood dekbedhoes : “ik ook van jou “, juicht de tekst bij de voeten. Voor alles is een eerste keer.

Glorieuze fietsdagen achter de rug onder ideale omstandigheden. Volop zon en een zacht briesje in de rug. Door natuurpark Maasduinen, meanderend over de grens van Nederland en Duitsland. Daarna een flink stuk langs de oever van de Maas. Gisteren , onze tweede dag, kwamen we na een vrieskoude start door mooie bossen en heide uit bij de Neder Rijn en de Waal. Voorbij Nijmegen – wat is de Waal daar spectaculair – zochten we onderkomen in Ooij, maar werden gedwongen 10 km verderop te gaan naar Millingen a/d Rijn naar het Milling Centraal Hotel, alwaar een zelfbedieningsparty plaatsgreep. Voor ons een nieuw fenomeen waar de gasten tegen een vast bedrag zelf mogen opscheppen, inschenken , muziek uitkiezen en aan de knoppen van de geluid en lichtinstallatie zitten. Tot één uur trilden de lampen en ruiten van onze kamer. Oordoppen flink aangestampt dus.

Vandaag voor het eerst in de korte wielrenbroek gereden. We zijn de gêne voorbij. Heerlijk, als jonge veulens in de wei, zo trapten wij door Limburgs dreven.

We eten voldoende om niet te veel af te vallen – strikte instructies van het thuisfront- en laten ons alles goed smaken. Slapen gaat ook behoorlijk en Frans is al voor tien uur onder zeil. Ik zo'n tien minuten later.

21 april, Oberwesel, 'Goldener Propfenzieher'

Aaaah….., eerst een slok Bitburger.

We zijn nu zes dagen onderweg en het bier smaakt nog steeds voortreffelijk na een stukje fietsen voor het eten. De dagelijkse activiteiten hebben zich inmiddels tot een routine ontwikkeld en dat voelt natuurlijk en vertrouwd. Om half acht opstaan, douchen, ontbijten, inpakken, crèmes op gezicht en scrotum, flessen vullen, fiets bepakken en om negen uur van start. Na elf uur zoeken we een adresje op voor koffie en taart (ohne slagsahne) , we kopen vier broodjes en wat ham , salami of kaas, lunchen dan buiten op een aardige plek om twee uur, een Snickers of Mars als middaghapje en na vijf uur gaan we op zoek naar een plaats voor de nacht. Effe douchen, invetten en omkleden, twee biertjes, stevig eten , een sudokuutje , wat Johnny Cash uit de i-pod en dan gaan we alweer de oren strekken.

Het zijn stevige etappes , maar het is goed te doen. We draaien de beentjes soepel rond, zo'n 15000 keer per dag. Alleen de klimmetjes doen pijn. Gisteren werden we gedwongen een stukje te lopen op een helling van 9 %. Daarna gingen we hard knijpend in de remmen bergaf met 40 km per uur (Niet doorvertellen aan Rini).

De paden zijn overwegend goed, ook al zijn ze dikwijls onverhard. In veel gevallen zijn de paden best moeilijk door matig asfalt, steenslag, boomwortels, kasseien etc…We hebben bewondering voor de fietsen die het erg zwaar te verduren hebben met een totale belasting van 120 kg bij mij (85 Dick, 18 fiets, 17 bepakking en water) en 105 bij Frans. Onze eigen gewrichten houden zich ook uitstekend. De route slaagt erin zoveel mogelijk door natuurgebieden en over fietspaden te gaan. Van auto's hebben we zelden last. Een heel ontspannen manier van fietsen. Dat zou later in Italië nog wel anders worden….

Vanochtend twee uur lang door zachte regen mogen rijden. De speciale jacks en afrolbroeken deden hun werk. Aangevuld met een pet onder de helm konden we droog blijven en de kou trotseren.

Verder boffen we met het weer: geen regen, regelmatig zon, gunstige wind, 's ochtends koud, 's middags lekker. De Rijnoever is normaal zeer toeristisch maar het seizoen moet duidelijk nog beginnen. Veel hotels en

restaurants zijn nog gesloten. Koffie scoren blijkt nog knap lastig. Van gezelligheid is geen sprake in de stadjes. Behalve dan in het weekend in Nederland langs de Maas.

Koblenz, een fraaie , mooi gelegen stad aan Moezel en Rijn, was ronduit een teleurstelling dit keer. De gehele Rijnoever bleek in een bouwput te zijn veranderd en slechts met veel improviseren konden we de beroemde Deutsche Eck bereiken en weer verlaten. Het wordt in ieder geval heel grondig opgeknapt.

“Jullie zijn nog jong “, voegt een ober ons toe. Goede kerel !

Nierstein - Alter Ratskeller

In de hoofdstad van de niersteenlijders is het ‘wieder ganz gemütlich’ en vloeit het nodige bier om de stenen af te laten drijven. Meer wordt er nog genoten van de lokale wijnen. De witte Sylvaners en Rieslings zijn ons bekend, maar wij hebben juist voor een glas rood gekozen bij het eten en vonden die heel goed. Een Niersteiner Dornfelder Trocken 2009 was buitengewoon. Een aanrader.

Vandaag was het een goede dag voor de grijze krasse knarren. Een kort hellinkje van 10 % was ons te machtig, maar die lange van 4 % ging ons goed af. Een goede training voor de ‘muur’ die ons wacht op dag 11 , de ‘Schwabische Alp ‘ .

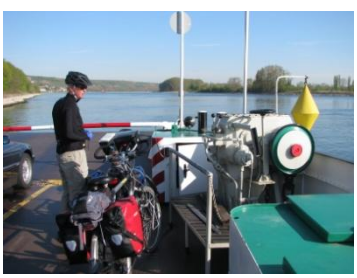

De Rijn lag er pittoresk bij met die veelheid aan mooie kastelen en ruige ruïnes van forten die ooit aan de roofridders toebehoorden.

Elke paar kilometer een ander indrukwekkend fort. Hoe schilderachtig ook, het blijven illustraties uit een verleden vol van adel en machtmisbruik, onderdrukking, oorlog en geweld. Met de nodige pracht en praal in een feodaal middeleeuws systeem.

Vandaag heeft de bisschop van Augsburg zijn ontslag aangeboden aan de paus. De zeer ernstige beschuldigingen aan zijn adres over het seksueel misbruiken van minderjarigen wist hij nog te overleven, maar financiële malversaties kostten hem de kop. De pers smulde ervan : aan onze kinderen mag je blijkbaar komen, maar van het geld van de kerk blijf je met je poten af !

Iets anders: Opvallend veel vliegtuigen in de lucht vandaag. Na de vliegstop van één week als gevolg van de vulkaanuitbarsting op IJsland werd er voor het eerst weer volop gevlogen. Witte strepen in een strakblauwe lucht met een Siberisch aanvoelende oostenwind : koud.

23 april, Heidelberg – der Franziskaner

We bereiden ons voor op een welverdiende rustdag na acht etappes en 750 km achter de wielen. Een dagje uitrusten, kleding wassen, de fiets nakijken en het stuur strelen en nog zo wat dingetjes. Eindelijk ook een internetcafé gevonden om ons weblog bij te werken. De familie begon te morren . De tijd van de overal aanwezige internetcafé's is echter voorbij met de toevloed aan mobiele web telefoons en WiFi mogelijkheden.

Vandaag opnieuw een fraaie etappe van Nierstein aan de Rijn tot Heidelberg aan de Neckar door een lichtglooiend landschap met grote akkers met graan en bloeiend raapzaad.

Zonnig en fris met wat voorjaarswarmte in de middag. Vanavond worden de 'blümchen nicht draussen gesetzt' . Vanmiddag zat Frans nota bene om vier uur al te geeuwen op de fiets. En maar volhouden dat zo'n rustdag eigenlijk nergens voor nodig is. We maken weinig contact met de Duitsers. Als we onderweg in winkels of horeca een praatje maken dan tonen de mannen gevoelens van jaloezie en bewondering en komen de vrouwen niet verder dan 'Wahnsinn' en 'Vorsicht' . Heel frappant. Heidelberg, prachtstad , lag vanmiddag wellustig in de lentezon te baden en toonde zich op haar mooist. Aan de grasoever van de Neckar lagen honderden studenten te ontspannen van de avond ervoor . Blote barsten, bikini's, bier, worst , ijs en chips. Voorjaar ! Volle terrassen in de ' Altstadt ', bloeiende prunusbomen.

Nu wij Zuid Duitsland naderen zien we de volumes toenemen. Een klein biertje is een halve liter; een normale is één hele liter en wordt ook rustig ingenomen door een petieterig vrouwtje naast ons op het terras. De Wiener Schnitzels worden op pizzaborden geserveerd en hangen lichtjes over de rand. Als je de pech hebt , zoals Frans, een ' Jäger-schnitzel' te bestellen dan wordt de lap vlees nog eens ruimhartig overgoten met een saus van uien, champignons en room. Frans had slechts een deel van dit gerecht verorberd, waardoor hij slechts een deel van de nacht rechtop hoefde te zitten. Licht puffend en oprispend.

Ook de mensen worden volumineuzer en ronder. Jong en oud, man of vrouw. De nekken zijn er vleziger, de buiken bieriger en de hoofden roder en ronder. Daarnaast is er ook een groep die veel aan sport doet en die de 'Körperkultur 'aanhangt. Volledig toegerust met de modernste sportkleding en accessoires houden zij het lichaam fit en slank en de geest gezond. Een beetje zoals wij dat doen……

Aktiv Gesund Leben

Jeder Tritt trainiert das Herz

Radfahren ist die Ausdauersportart für fast jede Altersgruppe

Gelenke schor

Mit sanften Bewegungen

We worden elke etappe nog sterker. Het klimmen is en blijft een zware inspanning , maar 4 – 5 % is al goed te doen en zelfs stijgingen van 6- 7 % houden we enige tijd vol. Dat biedt vertrouwen voor wat nog komen gaat.

Vandaag een echte puzzeltocht gehad door een aantal recente wegveranderingen en vanwege omleidingen. Dat kwam omdat we verzuimd hadden op de website van de Reitsma route de laatste wijzigingen te noteren in ons boekje. Die staan daar keurig vermeld. Stom ! Dus bijna elke dag rijden we een stukje verkeerd en moeten we terugrijden naar een vorig punt. Gelukkig zijn de boekjes zo ingericht dat je binnen een kilometer of zo je fout inziet en omkeert.

27 april Sigmaringen – Hotel Traube

Sigmaringen is een hofstad waar de Pruisische Hohenzöllerns een té groot pronk en pretslot hebben gebouwd met aanhangend jachtgebied. Jagen en suite als het ware. Protserig , maar prachtig en imposant gelegen aan de oevers van een beginnende Donau.

Donau…..alweer een rivier aan onze zegereeks toegevoegd. IJ, Vecht, Neder Rijn, Waal, Maas, Rur, Rijn, Moezel, Neckar, Würm, Enz en nu dus de Donau. Meer zullen nog volgen.

Vandaag was D-Day, de dag waarop de ‘Schwabische Alp ‘ moest worden genomen. De berg die als een doembeeld , als een schier onneembare muur, in de boekjes aan ons is voorgeschoteld

De Alp kent een passage op 750 meter hoogte en is omringd door een paar bergjes van net 900 meter. Een zestal steile klimmen van 6 tot 9 % gaven ons veel moeite, maar het is ons met de nodige tussenstops gelukt boven te komen.

We boffen nog steeds met het ongelofelijke fraaie voorjaarsweer. Zonnig met heerlijk ruim zicht. Vooral in deze bergen kan het deze tijd van het jaar enorm spoken met wind , regen en koude, zo vertelde ons een collega Radfahrer bij onze broodjesstop.

Opvallend, maar eigenlijk niet zo verrassend, is de groeiende aanwezigheid van de Balkan naarmate je zuidelijker in Duitsland komt. Veel Hongaren, Tsjechen en Roemenen leven hier en hebben zich genesteld in veel van de Gasthauses en restaurants die wij bezoeken.

Roggenbeuren, Landkreis Bodensee, Landhotel Krone

De opsteller van de route naar Rome, Hans Reitsma, is een man met compassie. Na een zware tocht gisteren over het dak van Schwabingen mocht er een kortere etappe volgen die ons in nauwelijks zestig kilometer naar de eindstreep bracht van een traject langs een nog jonge Donau, door het liefelijke Deggenhausertal en die slechts een paar korte klimmetjes als trainingstof ingebouwd had gekregen.

De natuur is op haar mooist met het alle soorten frisgroen, met bloeiende fruitbomen (veelal hoogstam) , langs kronkelende riviertjes en onder een blauwe lucht met witte wolken partijen. Picture postcard stuff.

Onze krachten blijken gelijkwaardig en onze snelheid ook. Dat maakt het samen fietsen erg aangenaam omdat er geen sprake is van forceren of in moeten houden voor de ander. We hebben beide op ongeveer dezelfde momenten behoefte aan een waterstop, een rustmoment, koffie of lunch. We rijden elkaar dus niet kapot door een verschil in snelheden of klimvaardigheden. Er zijn ook verschillen. Ik stop veel meer voor foto's . Gelukkig gaat het snel met het handige cameraatje van Nella in de achterzak van mijn windstopper. Op rustige gedeelten kan ik zelfs al rijdend foto's maken….. En ik wil meer rondkijken.

Het is goed te constateren dat we het na 12 etappes nog steeds niet zat zijn en dat we elke ochtend weer enthousiast op de fiets stappen. Dit gevoel zou niet veranderen. Nooit tegenzin, altijd nieuwsgierig naar de komende rit en nooit een lichaam dat protesteerde. We keken met plezier vooruit naar weer een rit door het mooie interessante Europese land, haar steden en haar cultuur. De gebieden , waar we normaal met de auto doorheen raasden op weg naar zuidelijker streken krijgen nu de tijd om zich uitgebreid aan ons voor te stellen. Reitsma heeft heel knap een traject weten samen te stellen dat veel natuur laat zien en zo min mogelijk auto-overlast in zich heeft.

Je komt op de meest onwaarschijnlijke plaatsen ervaring met de Reitsma route tegen. Een oude 'kraak noch smaak' eigenares van een 'kraak noch smaak 'Gasthaus krijgt altijd Nederlanders op de koffie. Eigenlijk logisch als je bedenkt dat zij het enige koffiepunt bestiert in de wijde omgeving en dat ook nog op zo'n twee uur fietsen vanaf de vorige etappeplaats Sigmaringen ligt. Om elf uur wil de Nederlander koffie, waar ook ter wereld , waar men ook mee bezig is. Bij haar het bordje naast de bar "een mens moet in iets geloven, dus ik geloof dat ik nog maar een drankje neem '.

Daarnaast een kaalhouten kruisje dat streng protestantisme doet vermoeden.

Hohenems, Gasthof Hirschen.

Het bier van dienst heet hier 'Mohrenbrau', in stijl ingeschonken en geserveerd door een eigenaar in Lederhosen met snor en bretels. We zijn dus in Oostenrijk na een kleine omweg door Zwitserland.

De etappe was zeer plezierig en gezegend met warm zonnig zomer weer. Vijf en twintig graden, eind april . De tocht voerde langs een overwegend licht dalende weg naar de Bodemzee en daar hebben we zo'n 35 km langs gefietst tot Bregenz. De boorden van het meer blijken een populair fiets en vakantiegebied voor de grijze golf.

Dus wij vielen niet op tussen de vele toeristen die genoten van de natuur, de goede - vriendelijk vlakke- fietspaden en het fijne voorjaarsweer.

We besloten verder te fietsen in deze ideale omstandigheden en de drukte achter ons te laten. We reden weer eens verkeerd en kwamen via Zwitserland via drukke autowegen terecht in dit dorpje met een gezellige nering waar we voor een overzichtelijk bedrag kunnen overnachten en ons kunnen laven aan de vele vochtige en vaste substanties die in Oostenrijk op elke kaart voorkomen. Het eerste kleine biertje , halve liter, is ingedaald en we bestellen er nog maar eentje.

Oostenrijkers houden van hun bier. Record : 's ochtends om 08.15 uur zagen we het eerste 'kleine' biertje in een keelgat verdwijnen. Vanaf elf uur 's ochtends is bier de norm. Je ziet de glazen overal op de terras tafeltjes als wij nog een suffige kop 'Milchkaffee' bestellen.

Opvallend detail is dat men in de meeste hotelletjes in Duitsland en Oostenrijk geen gasten registratie pleegt. De vraag de volgende ochtend is veelbetekenend: ' Brauchen Sie ein Rechnung oder nicht ?' De man – altijd een man die afrekent ook al doen de vrouwen het werk- steekt na een ontkennend antwoord het geld in zijn zak. Wij komen laat aan, gaan weer vroeg weg, staan niet in een reserveringssysteem. Pakkans nul. Later, tot onze verrassing , registreert men in Italië overal keurig en krijg je netjes een factuur.

We hebben in deze etappe vele landsgrenzen overschreden : Duitsland/ Oostenrijk, Oostenrijk/Zwitserland, Zwitserland/ Oostenrijk. Alleen bij de laatste zagen we iets dat leek op een grenspost. Ook nog een kwartiertje door Liechtenstein getuft.

Bij de andere grensovergangen ging het ongemerkt en dat gold later ook naar Italië en de terugkeer per vliegtuig naar Nederland. Nergens enige controle. Leve Europa ! Overal Euro's (ook in Zwitserland geaccepteerd, maar die accepteren altijd alle soorten geld) , overal pinnen of met je pinpas betalen . Fijn.

Lederhosen zijn hier nog steeds populair onder de Landesmänner. De zeemleren broek 'avant la lettre' komt met bretels en is ook direct op de huid te dragen. Op ons avondwandelingetje door het dorp zagen we een heus Lederhosen ensemble in de etalage staan. 'Ein Sonder-angebot ', met bijpassend overhemd en kousen, maar zonder hoed en vetertjes schoenen, voor slechts € 345. Helaas was de winkel al ge-sloten. In gedachten zagen we onszelf al fier de Lepelaar op fietsen …..

30 april, Dalaas, Gasthof Paluda

'Grüss Gott, alles ist hier sehr gemütlich '. We zijn nu omringd door hoge Alpen en zijn geklommen naar dit dorpje op 916 meter hoogte. Ingeklemd tussen de bergwanden bij de Lechtaler Alpen.

De klimmen waren vooral vanmiddag stevig met oplopende stijgingspercentages van 3- 4 naar 6- 7 %, tot zelfs een stukje van 11 %. We hebben het allemaal gedaan en hebben na elke klim even rust genomen en wat gedronken. Dat ging eigenlijk heel goed en deze aanpak gaan we ook morgen hanteren als we de Voralrbergpass hopen te bedwingen. Allemaal afhankelijk van het weer en de zwaarte van de

klim. Vandaag was het warm en broeierig. Er dreigt regen, met wat onweer en afkoeling. Er nadert een omslag van het gunstige weer.

We ontmoeten nog een paar heren Hollanders die dit jaar het traject Bregenz Rome doen na vorig jaar het eerste gedeelte te hebben afgelegd. Compleet met hoogtemeters en stijgingsmeters. Er werd serieus over een antidiefstal alarm voor de fiets gesproken. Ze schijnen te bestaan.

1 mei Prutz, Gasthof Gemse

Hier zitten we dan. Moe en onvoldaan. We hebben een zware tocht achter de rug die ons tot de grenzen van onze vermogens bracht en verder. Maar we hebben de top van de Vorarlberg niet gefietst. De aanloop bleek al dermate zwaar dat de 8 % hellingen bij Frans tot schudden en trillen van de spieren en leidden.

Zijn koersvastheid leed eronder en er wachtten ons nog hellingen van 8 – 10 % over een lengte van negen kilometer. Niet doen dus. Ook ik had het heel zwaar, maar kreeg de trappers nog net rond . Met veel moeite. Ik had het wel willen proberen ook al had ik stukken moeten lopen. Een typisch geval van jammer, maar de gezondheid en veiligheid zijn belangrijker.

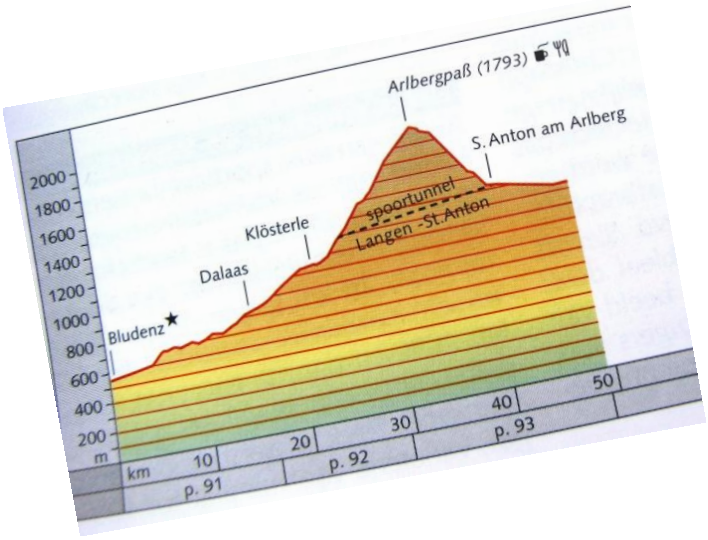

We hielden er wel een klucht in de Alpin Express aan over. Deze internationale trein stopt net voor en na de Vorarlbergpass en daar konden wij en onze fietsen dus mooi in mee. Op 1 mei bleken de loketten en perrons verstoken van personeel en was er niemand om te helpen. We kregen geen fietskaartje uit de automaat , hadden uiteraard niet gereser-veerd, dus de fietsluiken van de trein bleven gesloten. Toen de fluit ging en de trein zonder ons dreigde te vertrekken sleurden wij onze fietsen op zijn Hollands het eerste het beste fietsgangetje in. Daar stonden we dan, in de eerste klas, met fiets, zonder fietskaartje, zonder reservering , met tweede klas kaartjes.

Ik werd getrakteerd op een krijsende, gillende, schreeuwende conductrice van een jaar of dertig, die mij achteruit met fiets en al terug de trein af op het perron probeerde te duwen. Ik kneep gewoon mijn remmen dicht en bleef rustig en schaapachtig naar dit heerschap staren. Heel beleefd. Toen ik zei dat wij het allemaal niet begrepen als Hollanders en dat het ook maar om één halte ging, werd zij nog furieuzer. Zij was verantwoordelijk voor de veiligheid in de trein en als er in de tunnel iets zou gebeuren….? Er waren in Kaprun 300 man omgekomen, waaronder veel Hollanders enz….Ik onthield me met moeite van commentaar onder het motto, ‘als je geknipt wordt moet je stil zitten’ , en toen ze mijn kaartje wilde zien, verwees ik naar Frans die in het volgende rijtuig stond. Ze was vastbesloten ons er uit te gooien, maar kreeg gelukkig geen

hulp van de collega's die ze opriep. Uiteindelijk gingen de deuren tot haar woede dicht en vertrok de trein tergend langzaam het station uit en de tunnel in. Frans heeft haar weten te kalmeren door uitleg te geven over de situatie en voor € 10 fietskaartjes te kopen.

Wat een hysterisch wijf was dat. Onmogelijk om met haar tot een oplossing te komen….of lag het aan mijn licht verbaasde, onschuldige blik en het feit dat ik mij niet achteruit met fiets en al op het perron liet smijten ? Eerlijk, geen onvertogen woord van mijn lippen over haar buitensporig geraas en volkomen gebrek aan hulpvaardigheid. Conclusie: pas altijd op met (Oostenrijkse) gezagsdragers en Frans voegt er aan toe: zeker als ze van de vrouwelijke soort zijn en geacht worden de regels te handhaven. Amen

Al met al opnieuw veel geklommen (500 m) en gelukkig ook wat gedaald. Grote gedeelten gingen door het ruige dal van de Inn met een door de regen gezwollen en lekker schuimende, kolkende rivier. Besneeuwde Alpentoppen om ons heen. Enorm gevoel om dat met je fietsje uit Broek zomaar te doen, geweldig . Bewolkt en soms zonnig met een enkele spat regen omdat we de buien nog net konden ontlopen.

De accu's van Frans waren duidelijk leeg het laatste stuk. Waarschijnlijk vanochtend de spieren al opgeblazen en de energie opgebruikt bij de aanloop naar de Vorarlbergpass. Morgen een rustdag lijkt de beste remedie, we zitten tenslotte al weer zeven dagen op de fiets. Ook al zitten we hier in het onaanzienlijke en doodsaaie Prutz. Waar in deze periode tussen wintersport en zomerse genoegens de meeste voorzieningen gesloten zijn.

Zojuist genoten van een specialiteit van het huis

'*saftiger Zwiebelrostbraten von Rindsbeiried mit hausgemachten Röstzwiebeln und Biokartoffeln, € 13,80.*

Heerlijk en versterkend en ongetwijfeld een zegen voor de darmflora.

De eerste mei is een nationale feestdag in Oostenrijk, de dag van de arbeid. Dan wordt er niet gewerkt , zoals we al op het station uitvonden. Op onze rit kwamen we twee in klederdracht gestoken blaaskapellen tegen die 'lustige Tiroler Musik ' ten gehore gaven en zeker geen ' Internationale'. Ook het dansen om de meiboom bleek niet meer gewild en hier in de 'Gemse' gaat de laatste gast om kwart voor negen naar huis. Zaterdag in Prutz. Inderdaad we hadden het kunnen vermoeden. Prutz is prut.

3 mei, St Valentin a/d Haider, Hotel Post

De rustdag van gisteren heeft ons goed gedaan en bleek ook hard nodig gelet op de zware en lange beklimmingen vandaag. De klim naar de Reschenpass kent 11 haarspeld-bochten, maar ook het voortraject was stijgend met veel vals plat afgewisseld met kortere steile hellingen

.

Met drie ‘stops’ namen we de elf genummerde haarspelden om vervolgens over de Italiaanse grens een paar warme, voedende cappuccini tot ons te nemen. We startten vanochtend in Oostenrijk, tussendoor Zwitserland, weer Oostenrijk en tenslotte Italië. We waren weer eens fortuinlijk met het weer en vragen ons af wanneer ons geluk op houdt. Na een avond en nacht van aanhoudende regen stopte die toen wij volledig opgetuigd met jacks, afrolbroeken, overschoenen en extra petten van start gingen. We hebben nauwelijks een druppel regen gevoeld, terwijl de weersverwachting aanzienlijke periodes met regen voorspelde. De wet van Corbeau werkte weer eens : “Het regent binnen meer dan buiten.”

Na enige navraag vonden we buiten het dorp maar op de route een hotel dat geopend bleek te zijn. En bovendien lekker behaaglijk. Wel open , maar niemand te zien. Een enorm, bruin, somber monsterlijk gebouw van 500 jaar oud, dit Hotel Post.

Toen we ons al enige tijd lekker in de warme lounge hadden geïnstalleerd verscheen uiteindelijk de ‘cheffin’, die ons een goede kamer aanbood voor € 64 totaal incl. ontbijt.

Vanavond een goed ’geen-keuze’ menu dat we deelden met de overig gasten : Een groep bouwvakkers die aan de stuwdam werkten in de leeggelopen Reschensee en twee Nederlandse echtparen die met Vrij Uit hadden geboekt. Zij hadden zich beslist iets romantisch voorgesteld van het weer in Italie, het hotel en de ligging aan het , nu halflege, meer.

Het eten werd een half uur later opgediend dan normaal omdat de ‘cheffin‘, net veertig, naar een mis ging ter herinnering aan haar precies twee jaar overleden echtgenoot. Ze maakte een wanhopige, gespannen en niet geïnteresseerde indruk. Gebukt onder vele problemen die haar boven het hoofd groeiden.

Zojuist voor de dames thuis -op hun verzoek- prachtige niets aan de verbeelding over-latende foto's gemaakt van onze machtige beelvullende dijen. Kunnen ze mee pronken naar hun vriendinnen.

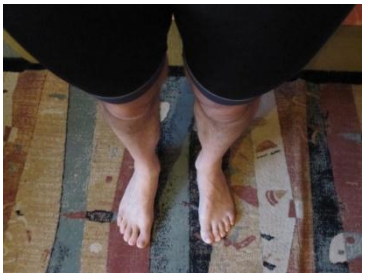

Al met al een super zware dag waarin de 55 kilometers ons bezig hielden van half negen tot vier uur. We zijn erg trots op de prestatie. We zijn zeker geen geboren klimmers maar het is ons gelukt om vanaf min 1 (in BOL) tot 1520 meter te stijgen. Vandaag moesten we in totaal maar liefst 1000 meter omhoog. We zijn er voor ons gevoel nu wel even klaar mee en verlangen naar de lange dalingen in de richting van de Povlakte en de mooie Italiaanse steden.

We leven dan nog in de gedachte dat het weer snel zal opklaren aan de zuidkant van de Alpen……...

4 mei, Lätsch, Wolfi's Ristorante.

Een kort stukje deze dag. Enerzijds gemakkelijk, anderzijds gevaarlijk omdat het steil omlaag ging en we zo'n negenhonderd zuurverdiende meters zijn gedaald. Door de aanhoudende regens zijn we om één uur gestopt en dit goede restaurantje ingevlucht voor warmte en een pasta . Daarna al snel een goede B&B gevonden bij Frau Dietl.

Eindelijk dus echt slecht weer op ons dak en het afdalen langs glibberige onverharde paadjes vroeg veel van de remmen en de stuurmanskunst. Twee dalingen van 19 en 20 % zijn eigenlijk teveel voor de remmen. Knarsend en piepend gingen we de berg af. Heel hard knijpen en hopen dat alles heel blijft. Dat doet het. Het respect voor de fietsen neemt verder toe, evenals het vertrouwen in onze concentratie en onze inschattingen hoe je de linke stukken veilig kunt rijden.

Het dal van de Etsch, of Adige is prachtig en gaat tientallen kilometers lang door bloeiende boomgaarden. Een zonnetje op al dit moois zou het veel beter doen uitkomen, maar we klagen

niet na weken van fijn fietsweer. Het fietspad gaat licht dalend bijna 200 kilometer door tot vlak voor Verona.

Het is schitterend aangelegd en dat hadden we niet in Italië verwacht. Alto Adige, of Zuid Tirol, blijkt alleen staatkundig tot Italie te behoren. Verder is het gewoon Tirol, met een Duits/Oostenrijkse kultuur. Al zullen de Tirolers ongetwijfeld hun eigenheid willen benadrukken. Al sinds de middeleeuwen werd er immers gestreden voor een eigen staat, maar telkens werden ze bezet voor grotere belangen van de buurlanden.

5 mei, Villa Gross , Or

Wat een bikkels! Tachtig kilometer lang door de stromende regen. Eén lange regenbui. Het fietsen langs het mooie fietspad langs de Adige over strak asfalt ging eigenlijk nog heel goed. Soepeltjes draaiden de beentjes, we werden vanzelf warm onder onze regenkleding. En uiteindelijk ook nat van de doorsijpelende regen maar vooral van ons eigen zweet……bah. De rivier en haar zijarmen zijn allemaal gezwollen en modderig door de vele regens van de afgelopen dagen. Het water raast met een snelheid van bijna 20 km per uur omlaag. We hebben moeite de drijvende stukken hout in te halen.

De speciale regenschoenen, jacks en afrolbroek werken maar tijdelijk en zijn eigenlijk niet goed genoeg. Aan de prijzen was dat overigens niet af te lezen. Uiteindelijk werden we toch overal nat en dat is boven de tien graden geen probleem zolang je in beweging blijft. En dat deden we vijf uur achtereen.

Toen hebben we dit lekkere eethuisje gevonden met voortreffelijke pasta's en meteen daarna een mooie kamer in een hotelletje: Villa Gross. Opnieuw geen internetfaciliteiten in het dorp, maar wel de laptop van zoonlief.

We hebben Merano en Bolzano letterlijk links laten liggen vanwege het slechte weer. Jammer, maar een logisch besluit.

6 mei, Bessenello, Hotel Anna

Dit bleek een dagje oefenen in het aan en uittrekken van de regenkleding. Telkens viel er een nieuwe bui over een Alpenkam het dal binnen. De Etsch heet nu definitief Adige. De stormachtige wind die we tegen hadden heet de Ora di Garda. Afkomstig van het Garda meer blaast die met windkracht 4 – 7 het dal in naar her Noorden.

Om vier uur gingen we op zoek naar het onvolprezen Hotel Anna. Gesloten. Na een telefoontje naar een nummer op de deur kwam er meteen een vriendelijke Indische jongen die het hotel restaurant voor ons opende. Hij werd al snel gevolgd door de rest van zijn familie uit de Punjab (Noord India nabij Amritsar), die

het hotel leidden en pizza's en pasta's bereidden dat het een lieve lust was. Met een kitscherig in glanszijde geborduurde Taj Mahal op een prominente plaats aan de muur. Als volleerde Italianen gingen ze te keer en 's avonds was de zaak goed bezet met Italiaanse gezinnen. Ondanks dit zijn we nu echt in Italië. Het Duits is als taal opeens verdwenen van de borden en op de menu's. Gisteren konden we nog genieten van Duitse borsten in de overal aanwezige BILD Zeitung, nu gaat het in de roze Gazetta della Sport over de nieuwe trainer voor AC Milaan . Ene van Basten wordt aanbevolen door een zekere heer Cruyff.

De auto's rijden opeens harder en staan overal geparkeerd, ze houden nog nauwelijks rekening met fietsers en er wordt luidruchtig met passie en armgebaren gediscussieerd over van alles.

Trento is de eerste puur Italiaanse stad vanuit noordelijke richting en kent een typisch Italiaans stadsplein met domkerk, palazzo, burcht, grote fontein, muurschilderingen en goede koffiebars.

We hebben onderweg al wekenlang plezier van de zangvogeltjes die zich veelvuldig laten zien, blij en vrolijk een stukje met ons mee vliegen, om dan weer ijverig verder gaan met hun werk.

Heel regelmatig zien we groenlingen, putters en vinken ons vergezellen langs de rivier en in de boomgaarden.Boven het rivierwater krioelt het bovendien van de zwaluwen in vele soorten. Ik meen gierzwaluwen en boerenzwaluwen te herkennen.

8/9 mei , Albergo Aurora, Verona

Hartje centrum aan het levendige en mooie Piazza dell Erbe, het plein der kruiden. Wij hebben onze kamer op de vierde etage, de fietsen slapen op de tweede op het buitenterras van het hotel. Met direct uitzicht op het plein.

We genieten erg van deze erg leuke en mooie stad . Het centro storico ligt opgesloten in een lus van de Adige. Vrijwel geheel autovrij. Er

zijn veel bezienswaardigheden: het Romeinse Theatro, dat vanaf 1823 voor opera voorstellingen wordt gebruikt, het Castel Vecchio met de Ponte Vecchio daaraan verbonden, oude palazze , het wereld beroemde balkon van Julia, ruime pleinen, markten en terrassen, de rivieroever en ga maar door. Heerlijke stad.

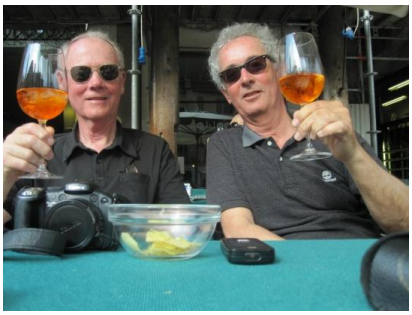

We konden volop genieten van deze vrije dag na de 90 kilometer van gisteren, met daarin een paar lastige klimmen van meer dan 10 % en met haarspelden. Het bleef droog ondanks de voortdurende dreiging van buien. Dit parcours liep vooral door wijngaarden en het fietspad bleef goed en op sommige plekken zo nieuw dat het naar vers asfalt rook. Bij Verona hebben we de uitlopers van de Alpen definitief verlaten en zijn we in de vlakke rivierdelta aangekomen. De komende dagen zijn geheel zonder bergen op weg door de Po vlakte naar Ferrara en Ravenna.

Observatie 1 : Hoe hoger de hakken, hoe korter de rokken, des te meer tatoeages worden getoond. Na drie weken fietsen op een nieuw hard zadel begon ik me licht zorgen te maken over het functioneren van - huiselijk geformuleerd – mijn mannelijkheid.

De aanhoudende parade van prachtige dames langs ons terras op een zonnige zaterdag bracht het vertrouwen weer enigszins terug. Waarvoor dank dames, ook al was de uitstalling van al dat moois vast niet voor mij bedoeld.

Observatie 2: Eén oogopslag van de caissière bij het Opera Theatro was voldoende. Ze hoeft mijn paspoort niet te zien om te geloven dat ik 60 + ben. Auwww. Dat was vorige zomer nog wel anders in Rome. Toen zei haar collega bij het Forum Romanum nog : “ Uw lach is veel te jong”. De schat !

Observatie 3: Het moet nog maar eens gezegd. De lekkerste cappuccino maken ze in Italië. En tegen de meest schappelijke prijs: € 1,20. Waar je ook komt, in al die bars, luxe of onaanzienlijk, de capo is er geweldig , overal. De schuimlaag en de koffie zijn er onovertroffen. En voor de pasta geldt hetzelfde. Een eenvoudige Spaghetti Pommodori , een Penne Amitriciana of de wat luxere Gnocchi Gorgonzola : geweldig.

De makers en de gebruikers zijn erg kritisch op de kwaliteit en verstaan hun vak. Een goede kok en barrista staan in hoog aanzien.

En de concurrentie is moordend, matige kwaliteit leveren betekent een zekere zakelijke dood.

9 mei, Montagnana, Hotel Aldo Moro

Een eenvoudige tocht van een dikke 60 km over het vlakke boerenland. Overwegend stille weggetjes en op zondag is het vooral tussen 1 en 3 uur echt uitgestorven. Alleen barbaren uit de Noordelijke lage landen, uit de paesi bassi, zijn nog onderweg.

De rest zit bij mama thuis goed en gezellig met de familie te eten. 's Ochtends bevolken de mannen vanaf 11 uur de barretjes in al die dorpjes die we passeerden. Ongetwijfeld om de vrouwen thuis in de keuken niet voor de voeten te lopen. In de bars droge witte wijn en kleine hartige hapjes volop. En dan om 1 uur naar moeders tafel. Even na drieën en voordat de afgetankte lunchgangers weer in de Fiat gaan zitten , bereiken wij de vestingstad Montagnana. Naar verluid de enige stad in Noord Italië , die nog geheel ommuurd is. Indrukwekkende muren, torens en vier poorten omsluiten het stadje.

In het centrum is voldoende ruimte gehouden voor een groot plein met Duomo, palazzo en terrassen. De Spritz Aperol blijkt goedkoper dan het bier, dus de overstap is hiermee gemaakt.

De gehele middag is men op het plein doende met een catwalk en een geluid- en licht-installatie voor een grote haarstijl show vanavond. Vanwege de regen gaat de show niet door en druipt het opgekomen publiek weer af . Om half elf begint het echter toch nog, zo horen wij vanuit onze knusse roef.

10 mei, Ferrara, Residence Discia

De hele nacht stromende regen, de regenkleding aan, op de fiets en het wordt gewoon weer droog. Hoeveel mazzel kan een mens hebben, zonder daarvoor een rekening gepresenteerd te krijgen. ‘When the man comes around ‘ zingt Johnny Cash over de Dag des Oordeels. Tachtig vlakke kilometers naar Ferrara door de delta van Adige en Po , de twee machtige rivieren die oostwaarts de Adriatische Zee inglijden ten Zuiden van Venetie.

Een leeg landschap, veel landbouw, maïs, gerst, aardappelen. Met eenvormige coöperatieve boerderijen (veel zijn er verlaten). Doorsneden door irrigatiekanalen. Met een heuse communistisch partijgebouw.

Met een aaneenrijging van kleine dorpjes en stadjes. We roepen veel verbazing op als we in barretjes en winkeltjes vertellen over onze reis. Een beetje gek zijn we, en dan zijn ze beleefd.

Ferrara dient zich aan als een stad met een mooi historisch centrum dat we morgen gaan bezoeken.

Ik had de tegenwoordigheid van geest een reisbureautje binnen telopen om te vragen naar een leuk onderkomen. De vriendelijke vrouw hielp ons aan een fantastisch mooi appartement op een steenworp van het historische centrum. Met veel stijl , ruimte en comfort. Helemaal goed.

Het kasteel is buitengewoon indrukwekkend en mooi om te bezoeken .

Prachtige pronkkamers afgewisseld met kaarten zalen en ruimten waarin de geschiedenis van de stad wordt toegelicht en de bloeiperiode onder het geslacht van d’ Estes.

Observatie : Nu we steeds dichter bij de bakermat van onze westerse beschaving komen zien we gelukkig het toiletmodel ‘gat in de grond’ aan populariteit winnen. Veel hygiënischer dan die vieze potten met brillen waar iedereen zo maar op gaat zitten.

Ook het veelvuldig waar te nemen bidet illustreert de hygiënische standaard van de mediterrane mens.

Observatie : Na drie en een halve week hebben we elkaar steeds minder te vertellen. De chemie die nodig is tussen personen om af en toe ‘de hemel te bestormen’, te dollen of iets onverwachts te doen ontbreekt. Ik voel me geremd en een beetje saai worden. Met zijn tweeën reizen heeft enorm veel voordelen: kleine gezelligheid, aanspraak, steun,veiligheid etc..En dat is op deze reis van zeer groot belang. Ons huwelijk van vijf weken kent dus even een dipje…..en we praten er natuurlijk niet over.

Toeval : De vereniging San Giacomo (heilige Jaap) hield deze avond een fantastische generale repetitie met vaandelzwaaien, trommels en klaroenen. Mooi schouwspel tegen het decor van het aangelichte kasteel. De vaandels werden een meter of zes omhoog gegooid en door anderen lopende weg opgevangen. Alles in een middeleeuwse omgeving. Alleen de officiële kleding ontbrak nog. Jammer dat we de echte uitvoering niet konden meemaken., maar dit was al leuk.

(Op Youtube is de opvoering uit 2007 te zien.)

De eetgewoonten in Ferrara zijn volgens ons nogal afwijkend van de rest van Italië . Vanaf ’s middags een uur of vijf lopen de vele bars annex pasticceria’s die de stad kent, vol met dorstige en licht hongerige klanten. In deze universiteitsstad kennen ze net als in Zuid Spanje de tapas gewoonte.

Bij elk drankje wordt een bordje met – veelal gebakken- hartigheden geserveerd. Koop twee drankjes en je hoeft nauwelijks meer te eten. Daarom zijn de restaurantjes (osteria’s, trattoria’s) schaars en is er niets te vinden tussen een goedkope pizzatent en een zeer luxe viergangen restaurant . We liepen 45 minuten door het centrum op zoek naar een goede pasta en salata om uiteindelijk maar op te geven en alsnog een pizza te bestellen. Kortom, gewoon jezelf over geven aan de drank, net als de studenten, en het eten komt vanzelf. Niet zeuren over vitamientjes en groenten natuurlijk !

12 en 13 mei, B&B Abete, Ravenna

Het wordt vervelend.

Alweer een stad met veel unieke cultuurmonumenten. Maar liefst acht staan er op de Unesco lijst als Werelderfgoed. Het gaat hierbij vooral om de zeer oude mozaïeken uit de zesde eeuw. In prachtige staat, omvangrijk, veel , prachtig ontworpen en mooi van kleur. Met veel groen en goud .

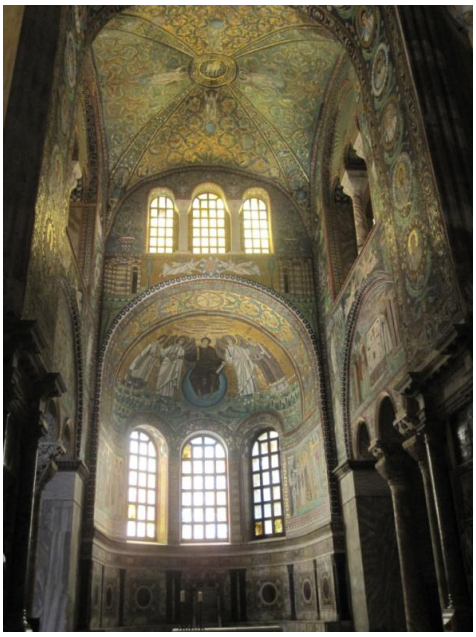

Langzamerhand bekruipt ons weer het gevoel van een zekere kerk en cultuurmoeheid. We herkennen het verschijnsel van de vorige bezoeken aan Rome en Napels . Vooral de onafzienbare pracht en praal van de kerken begint te irriteren, vooral als je bedenkt hoe deze rijkdommen verworven zijn. Ik stel me voor dat er nog steeds veel weduwen hun eerder overleden mannen willen plezieren met een korter vagevuur en een beter plaatsje in de hemel door de kerk veel geld te schenken en na te laten. Italië staat vol met kerken die kreunen onder het goud, te veel voorspelbare kunst en marmer.

Hoe lang geloven ze dit allemaal nog ? De Italiaanse televisie is al dagen in de weer met het bezoek van de paus aan Fatima in Portugal……Daar schijnt in 1917 Maria te zijn verschenen en iedereen wordt geacht in dit ‘wonder’ te geloven. De jeugd komt nog veel in de kerk, vooral de meisjes en vrouwen. Alles in Italië is doordrenkt met de katholiek kerk.

15 mei , Hotel Le Mura, Citta de Castello

Een tweetal pittige etappes achter de rug met veel klimmen en het bijpassende gezweet en gesteun. Fietspaden zijn er niet van Verona tot Rome en we zijn op de autowegen, groot en klein, aangewezen. Het gaat weliswaar steeds beter, maar met de drukte op de wegen en het bar slechte wegdek blijft het een hele zware inspanning die alle kracht en concentratie vraagt. Frans moest zijn achterste twee remblokken vervangen, die volledig waren afgesleten tijdens de afdalingen.

Vooral de combinatie van regen en modder doet ze hard slijten. Vandaag was bovendien een dag vol van regen. En het verkeer van een afgesloten Autostrada werd precies over de B-weg van onze klimroute geleid.

Heerlijke dieseldampen van grote vrachtwagencombinaties werden vermengd met de frisse berglucht . Stijgen in de stromende regen op een slecht wegdek met 10 km per uur terwijl er slierten vrachtauto's langs je kruipen is geen pretje. Na twee uur verdwijnen ze gelukkig weer , terug naar de autosnelweg.

Wie de Italiaanse wegen een beetje kent kan beamen dat de A-wegen meestal heel goed zijn, dat de B-wegen nogal wat te wensen overlaten en dat de C-wegen soms een goed stukje asfalt kennen ter afwisseling van de putten, bulten, losse stenen en ribbels. Zo'n weggetje wordt in de brochures zo treffend aangeprezen als rustiek, liefelijk en schilderachtig.

Dit soort weggetjes zijn nu ons domein tot Rome. Erg slecht en met natheid ronduit gevaarlijk bij het afdalen.

Gisteren overnachtten we in San Piero in Bagno in de Gamberi Rosso (Rode Kreeft) . Op aanraden van de landlady Michaela hebben we voortreffelijk gegeten in het traditionele restaurant van de Allessandro. Heerlijke zelfgemaakte tagliatelles (poco Amitriciana, poco Funghi Naturale), een karaf goede rode wijn, een hele grote bistecca en een cafè met zelfgestookte grappa als digestivo. Afgerond naar beneden tot € 50 totaal.

Het weer is volledig van slag en de zon lijkt zich ook in de komende dagen nauwelijks te laten zien. Dit is voor het kilometervreten niet zo'n probleem, maar we missen op die manier veel van de schoonheid dat het prachtige landschap te bieden heeft.

Observatie:

Een veelbereisde Italiaan omschreef zijn land als de 'vieze oude man van Europa'. Kijk je langs de wegen dan klopt dit beeld . De bermen zijn bezaaid met lege flessen, blikjes, sigarettenpakjes, glas, tissues, papier en condooms.

Pussy talk

In Citta vanavond in een leuk restaurantje voor het eerst in mijn leven een gesprek gevoerd met een tweetal jonge Italianen over het onderwerp 'pussy'. Twee jeugdvrienden van even in de twintig zaten bij ons aan een tafeltje in een overvol restaurantje waar ik nog net twee plaatsjes had kunnen reserveren onder de naam ' Ricardo '. De serieuze van het tweetal studeerde architectuur en bleek breed geïnformeerd en belangstellend te zijn. Ze spreken beiden redelijk Engels en willen graag

deze taal spreken. Vandaar dat we bij elkaar aan tafel zijn gezet. Zijn vriend blijkt een scharen en messenslijper, en is slechts geïnteresseerd in één ding : de 'female pussy'. In elke tien zinnen komt het woord minstens een keer voor en elke vrouw die zich in of uit het restaurantje bewoog werd op dit aspect van commentaar voorzien.

Een puberaal gebeuren dat met de hulp van de huiswijn ontaardde in een gênant, lacherig geheel, dat na een klein uurtje gelukkig tot een einde kwam. De ' jonge heer' in kwestie woonde bij zijn ouders, had geen opleiding of ambitie, wilde alleen veel 'pussy' en daarom reizen naar Londen, Amsterdam, Rio en Buenos Aires in de veronderstelling dat zij daar op hem zaten te wachten. Wij hadden een maf en ongemakkelijk uurtje, hij heeft uitzicht op een levenslange obsessie en frustratie. Met geen respect voor vrouwen. Maar misschien was hij alleen aan het dollen met ons…?? Ik vrees echter van niet.

Om vier uur vannacht alweer als laatsten uit de kroeg gezet….in Shitta de Castello. Wat flauw….in feite gaat om tien uur het licht uit…Je wordt knap moe van al dat fietsen en het aansterken in de avond.

17 mei ,San Gemini, Casa Francesca

Een appartement met een heel mooi uitzicht op het heuvelland van Umbrië is ons deel geworden toen we om vier uur San Gemini binnen vluchtten voor een snel opbouwende onweersbui.

Hotelletjes waren er niet te vinden of gesloten , maar het hoofd van de toeristeninfo hielp ons goed en snel in uitstekend, maar stotterend Engels. San Gemini is een schattig en goed bewaard gebleven vestingstadje boven op een heuvel en het ziet er nog heel authentiek uit. Het is lid van de ' Association of Slow Cities'.

Het goede stuk vlees dat volgde op een heerlijke pasta was gegrild op een groot houtvuur in het restaurant. Alla brace. Het duurt een uur voordat het vuur goed op temperatuur is en de gasten welkom zijn. Niet voor achten uiteraard.

We kwamen in gesprek met Giorgio een taalwetenschapper en vertaler , die Huizinga in het Italiaans bleek te hebben vertaald in 1992. Hij sprak een beetje Nederlands, las het perfect, was vloeiend in Duits, Zweeds, Engels en was zich (70 +) nu weer aan het bekwamen in de IJslandse grammatica. Met een dik en muf ruikend boek als bewijs onder de arm. Tanige, erudiete man waar we graag wat langer mee hadden willen praten. Hij was een groot bewonderaar van Noord Europa en vond het Zweeds de mooiste taal ter wereld.

Het fietsen in Umbrië vraagt veel van ons , ook na alle training die we achter de rug hebben. Gisteren en vandaag werd in totaal 150 km afgelegd zonder één vlak stukje. Klimmen gaat goed tot 5-6 % nu. Daarboven wordt het alleen op korte stukjes verteerbaar.

Vandaag werden we gepresenteerd op een stuk van 8-12 % en daar heb ik het steilste gedeelte van 500 m gelopen naast de fiets. Frans bleef op de fiets, maar het was grappig te zien dat we beiden net zo snel omhoog gingen met 5 km per uur.. Het is zwaarder dan de Alpen en dat is op zijn minst onverwacht. In de hoge Alpen zijn de wegen aangelegd via haarspelden met een gereguleerd vast gelijk stijgingspercentage, meestal onder de 7 %.

De oude Romeinen legden hun wegen gewoon door de bestaande dalen en passen en veranderden de natuurlijke hellingen niet. Vandaar dat de stijgingen variëren en soms ook heel steil zijn tot wel 20 % . Het weer keert zich eindelijk ten goede. Vandaag was een dag zoals we die ons voorstelden: zonnig , geen wind, 18- 25 graden. De natuur toonde zich na de regen en kou in al haar uitbundigheid. Bedwelmende bloemengeuren, ontelbare tinten groen, bloeiende bremstruiken en allerlei leuke bermbloemetjes met de klaproos als meest prominente.

Een prachtig landschap met mooie oude vestingsteden op de heuveltoppen omringd door olijfgaarden, cypressen en pijnbomen. Elke klim gaf aanleiding tot een fotomoment. Ik kan het niet laten. Het is té mooi. En even stoppen is ook geen straf in deze omstandigheden.

Frans levert met zijn 67 jaar een geweldige prestatie. Hij fietst goed de bergen op en is gezegend met een goed herstelvermogen geholpen door een diepe langdurige slaap. Negen uur per nacht is zo'n beetje de norm.

Hoe dichter we bij Rome komen, hoe drukker het wordt, des te agressiever wordt er gereden en des te minder tijd mensen voor een vraag hebben. Altijd lawaai van auto's, gillende motoren of van krijsende quizmasters of voetbalverslaggevers op de televisies in de barretjes.

Hoeveel barretjes zou Italië kennen? Elke flinke straat en plein heeft er wel een.

In elk barretje staat of zit een aantal mannen (heel weinig vrouwen) het voetbal te bespreken. De successen van Inter met hun flamboyante , arrogante trainer Mourinho geeft alle aanleiding tot verhitte en luidruchtige gesprekken. Ook kan een actie tijdens een kaartspel tot enorme ophef aanleiding geven, waarbij de arme barrista als scheidsrechter wordt ingeschakeld en door alle spelers uitvoerig van de details en gevoelens op de hoogte wordt gesteld. Dan moet je wel eens even wachten op je koffie. Mannen dus aan het werk of in de bar, vrouwen thuis of in de kerk? Het lijken twee gescheiden circuits.

19 mei, Fiumincino Port, ristorante Zi Pina

Geweldig. De zeebaars werd vanochtend aangevoerd , zojuist door ons aangewezen op de trolley, daarna gekookt onder het zout , en ligt nu gefileerd en wel op ons bord. Zeven honderd gram verse vis voor ons tweetjes. Top. De spaghetti alla vongole was ook al goddelijk in dit nautisch getinte smulpaleis. We hadden een feestmaal verdiend, zo vonden we, nadat we vanmiddag om één uur het St Pieter-plein in Vaticaanstad waren opgereden .

Drommen mensen in de rij voor een bezoek aan de basiliek. De wachtrij besloeg driekwart van de omtrek van het immense plein.

We hebben onze fietsen aan de paus aangeboden en als rechtgeaard Duits leider begreep hij heel goed welk een offer hier werd gebracht door deze twee sympathieke Nederlanders.

Hij nam de Gazelles in dank aan. Hij gaf ze de zegen, (kan geen kwaad ook al helpt het niet) en schonk ze meteen aan ons terug. Zo waren wij de eerste Nederlanders die hun fiets belangeloos afstonden aan een Duits leider en werd hij op zijn beurt de eerste Duitser die een Hollandse fiets meteen , ongebruikt en ongeschonden teruggaf.

Een gedenkwaardig moment in de historische betrekkingen tussen beide volken.

Veel Nederlanders herkenden hun landgenoten bij het Vaticaan aan de Gazelle fietsen. Ze zijn, net als Amerikanen , altijd bereid om een foto voor je te maken.

De route vandaag bleek enerverend te zijn en begon langs de drukke Via Tiberina, die helaas van de door Reitsma beloofde reclameborden en hoeren bleek te zijn gezuiverd.

Vervolgens over een hilarisch fietspad langs de Tiber dat met de hulp van een vriendelijke, voortandloze fietskoerier uit Boedapest gevonden werd en ons via een zigzag bruggetje over een nieuwe snelweg en een via een onderdoorgang (model gat in de grond) langs perron 2 van het onooglijke stationnetje bij de rivier bracht. Dit alles zonder heldere bewegwijzering . Zonder onze Hongaar – zijn staart mocht er ook zijn – was ons dit niet zo makkelijk gelukt . Het pad bleek een echte hindernisbaan met gesloten bruggen en, voor onze tassen , veel te nauwe poortjes.

Rondom en in Rome is het uiteraard erg druk met verkeer en we mengen ons gewoon met de rest van het verkeer. Goed zichtbaar zijn, de handen duidelijk uitsteken op een rotonde en bij afslagen. Er wordt best hard gereden , maar wel goed en niet roekeloos. Zij houden rekening met ons, remmen af als het echt nodig is. Wij rijden strak op de rechterstreep of nog iets rechtser waar dat kan.

Morgen gaan we de terugreis voorbereiden van onze fietsen en dat belooft een taaie strijd met de autoriteiten. Of gaat het toch meevallen?

Observatie : Twee overheerlijke cafè macchiato's en daarbij twee 'grappe giganti' van de allerbeste soort voor € 4,- bij elkaar. Daarvoor in een klein tentje twee pizza's , een goede fles Montelpuciano, een fles mineraalwater, plus lekkerewijnkoekjes om tijdens de nazit in de wijn te dopen. Alles bijeen voor € 15,- . 'Standard price sir. ' Leuke en goed lopende gelegenheden , waar de kwaliteit voorop staat en men er zichtbaar genoegen in heeft de klant te kunnen plezieren. En tegen zeer redelijke prijzen. Viva Italia.

Observatie en vraag:

In Italië moeten enige tienduizenden mannen doende zijn met het oplappen van het kapotte asfalt. Ik noem ze de asfaltartiesten en hun wegen, methoden en analyses vormen één groot mysterie. Hoe bepaal je wat nog wel kan en waar een kwak asfalt moet vallen. De wegen zijn zo slecht en al zo dikwijls van een kwak voorzien dat een wel/niet besluit bijna niet valt te nemen. We fietsten over stukken waar ze net met het vrachtwagentje , met zo'n asfalt warmhouder erop, waren geweest en je de verse kwakken kon zien. Hun criteria zijn niet te traceren. Dat zie je aan de stukken die niet hersteld zijn……?????

Er lijkt me ook geen beginnen aan. Het enige wat je als asfalt herstel ambtenaar kunt doen is elke ochtend met een vol vaatje asfalt met je maat in je vrachtautootje stappen en zorgen dat die 's avonds leeg is . En zo zie ik in mijn verbeelding elke ochtend tienduizenden autootjes op stap gaan. Die per dag honderdduizend kwakjes plaatsen en morgen weer. Wat hun betreft tot in lengte van dagen. Ze plakken hun stukjes asfalt in willekeurige gaten en scheuren, ook als dat al een paar keer eerder is gedaan. Het resulteert in een lappendeken van asfaltplaatjes met putten, bulten, richels en craquelé randen die voor een fietser heel moeilijk te nemen zijn. Bij een klim remmen ze de toch al lage snelheid verder af en ga je gevaarlijk zwabberen. Bij een afdaling heb je het gevoel dat je fiets in stukken gaat breken van al dat schokken en stuiteren.

De enig goede oplossing, een nieuwe strook asfalt, blijft achterwege. Is het een budgetprobleem of de politieke macht van dit leger aan asfaltreparateurs?

Tenslotte,

Een mooie reis. Lang maar nooit vervelend. Altijd weer met plezier 's ochtends op de fiets. We voelen ons bevoorrecht dat we dit kunnen doen. We hebben er de tijd voor en gelukkig ook de gezondheid en mentale kracht . De reis is zwaar en mag niet worden onderschat. Maar met de nodige voorbereiding en basisconditie wel te doen. De afstanden waren eigenlijk nooit het probleem. Sommige hellingen wel en vooral de aanhoudende wisselingen in Umbrië vragen alles (en meer) van ons. Vanuit de richting Rome naar huis fietsen lijkt ons bijna ondoenlijk met ons soort conditie. Het begin is dan meteen veel te steil, terwijl wij in de tien dagen aanloop naar de 'Schwabische Alp ' al veel vorm hadden kunnen opbouwen.

De reis bewijst maar weer dat je dikwijls meer kunt dan je zou verwachten en dat je met de goede voorbereiding en een 'safety first' instelling veel kunt bereiken. Fietsen heeft een plezierige snelheid, zodat je flink opschiet maar toch het contact met de omgeving niet

verliest. Lopen is wat te traag, met de auto zie je te weinig. We hebben ook erg genoten van de dagen in Nederland en Duitsland omdat de route langs mooie en rustige weggetjes en paden liep. Met leuke stadjes.

Heidelberg en Tübingen zijn zeer de moeite waard. De Bodemzee is prettig toeristisch en vlak om omheen te fietsen. Verona is een topper en Ferrara, Ravenna, Montignana, San Gemini, Narni zijn prachtig en bijzonder. De mozaïeken in Ravenna zijn van een ongeëvenaarde schoonheid. Heel oud en in perfecte staat.

De omstandigheden vielen het eerste gedeelte mee, met veel zon en nagenoeg geen regen. Eenmaal in de Alpen bleek het weer van slag met veel regen en kou . Later op de route kwam de zon weer terug al werden we soms overvallen door een stevige middagbui die ons vervroegd een stadje in deed duiken.

De fietsen hebben het heel goed gehouden en vooral op de slechte wegen in Italië was dit een klein wonder. Geen lekke banden, zelfs niet één keer hoeven te pompen. Geen gebroken spaken of erger. Slechts de remblokken waren volledig versleten en moesten allemaal worden vervangen na Assisi. Kortom, goed gedaan jochies.

Medicijnen

Deze reis was voor mij niet mogelijk geweest zonder de werking van ENBREL van Wyeth.

Het geneesmiddel dat mij sinds 2007 zo voortreffelijk heeft genezen van de symptomen van de Artritis Psoriatica waaraan ik lijd. Het doembeeld van de rolstoel staat in schril contrast met de positieve ervaringen en fysieke mogelijkheden tijdens deze tocht van 2300 km.

Leve de wetenschap !

Vijf weken zonder

-vaatwasser, wasmachine, stofzuiger ,krant, koffiezetapparaat, alarminstallatie, auto, keuken , grasmaaier, boot, computer, televisie, radio, politiek, Nederland, beurscrisis, voetbal……

Geen enkel probleem !

Geliefden en vrienden missen, dat is het moeilijkst. De eenvoudige aanraking, de lach, de boze blik, de vertwijfeling soms van degenen waar je van houdt. Daarom ga ik graag terug naar huis en sluit deze mooie episode af. Dank. Dat ik weg mocht, dat het vertrouwen er is. Dat het me gegund werd. Als dat geen liefde is. Laat dat nu wederzijds zijn.

Wat ik ook zal missen ….?

Vijf weken lang …..slapen in het zelfde slaapshirt. Niet gewassen, geurig, met als tekst ‘Kill the deadline ‘. Zo voelde het ook. Gewoon doen, elke dag een overzichtelijk stuk fietsen, geen haast, ontspannen, zorgvuldig, energiek. Dan blijkt opeens dat je ruim voor de vliegreis, de deadline, je bestemming bereikt. De reis zelf is het doel, de beleving ervan, niet de bestemming. Het ging niet om Rome, het ging om een maand fietsen door een prachtig deel van het boeiende Europa met haar rijke geschiedenis en cultuur. Het Europa, waar ik mij zo thuis in voel.

Dirk Huijsse